
2nd International expert conference

“The so-called anti-terror-struggle using the example of Kurds –
practice in the European legal sphere”

Bonn, 10-12 December 2010

I. Recent developments in Turkey

1. Political show trials

2. Trials against children and minors according to the anti-terror legislation

Anti-terror-law or the “Stone Throwing Children”

Muharrem Şahin, Diyarbakır bar association

Turkey has some serious and fundamental problems that is more or less known by us all. A primary problem still stands to be the Kurdish people's demand for fundamental rights and freedoms. In the struggle to obtain these demands children's rights are the foremost violated rights. A concrete example of this is 'Stone Throwing Children' as the press calls them. These children, as they put it, demand their rights; that is to be able to play as their peers and learn to read and right in their mother tongue and get an education. However although Turkey is a party to many international treaties including the UN Children Rights it does not implement them in practice.

In all these treaties everyone who is under 18 is considered a minor. Although there was juvenile courts established in Turkey for many years the children who were called 'terror offenders' or 'organized offenders' by the state and what we call political, political suspect or defendants were tried in the assize courts (former State Security Courts). Each day tens of children were being detained in regions where Kurdish people lived and this was especially true for Diyarbakır, and some would be arrested while others would be freed. In 2008 there was a sudden surge in this situation. There was a demonstration against Prime Minister Recep Tayyip ERDOGAN when he came to Diyarbakır. Within one week of this demonstration, many children, including the 24 children whom I was already defending were arrested. Due to the persistence of the families and their frequent visits together with the discussions developed by the NGOs, artists and writers in relation to these children being arrested there was an amendment made with act number 6008.

Before I go into the amendment made I would like to give a few examples from cases that I defended. Our client **Ferit GÜLCÜ**; was first detained and then arrested because he threw stone at police. After the trial he was sentenced to 7 years and 6 months for crimes in the name of the organization but not being a member of the organization, plus 1 year for making propaganda of the organization and in addition 5 more years for opposing the law on demonstrations and meetings. In total he was sentenced to a sum of 13 years and 6 months. Because he is a minor his sentence finally was reduced down to 7 years, 5 months and 10 days.

Resul SAVUR; he was given the same sentence as Ferit GÜLCÜ as well as an additional 1 year of imprisonment for bringing down the flag. In total his sentence summed up to be 14 years and 6 months. Once again because he is a minor his sentence was reduced to 8 years and 4 months. The sentences given to both of these minors were approved by the Supreme Court of Appeals. Another client of ours **Mehmet Salih TAGIL** was remanded 2 years in custody for throwing explosive material to a police car. **Mekin KAR**, another one of our client, was tried for the same incident as Mehmet Salih TAGIL in another court. Although we explained the court that someone else was already sentenced for it Mekin KAR was released after he was kept in prison for 1 year.

The important and underlying issue here is that for a single act or incident such as a press statement or a demonstration a person can be sentenced for 2, 3, 4 or even 5 different offences. The second important issue is the commitment of crimes in the name of the organization although not being a member of the organization. However, according to Act number 1991/18 E and 1992/20K of the Constitutional Court the act undertaken must be clear and a certain individual or people be targeted by the organization. Or the person committing the act must inform the organization of the act. Local courts deliver sentences in the absence of proving any of the allegations. The Supreme Court of Appeals then simply approve the local court judgements. This is not only the case for minors but also for adults. Majority of the children who are arrested at the time of the incidents or activities are the subject of beatings and ill-treatment. In addition the conditions under which they are imprisoned are below the minimum standards.

Together with the amendments made in the act all the children have now been released. The amendments to act number 6008 means that the children shall no longer be tried in Assize Courts. There will no longer be the possibility to demand penalty increases at the Assize Courts. The penalties given to them due to demonstration act can now be postponed. However they shall continue try minors for being a member of the organization at the Juvenile Courts.

If you allow me I shall now like to share with you all the letter that was written by my client Mehmet Salih TAGIL to human rights defenders whilst in prison.

Merhaba Degerli Insan Haklari Savunuculari!

Biz tutuklu cocuklarla ilgili bir kampanya baslattiginizi duydum, öncelikle kendi adima tesekkürlerimi suuyorum. Çünkü bu calismayi cok önemli buluyorum. Türk hukuk tarihinin kara lekesi olacak olan durumumuzun gercekten gündemlestirilmesinin demokrasiye cok büyük bir katkı sunacağı kanisındayim. Öncelikle tutukluluk durumum ve dosyamin icerigiyle ilgili özet olarak yazmak istiyorum. 28 Ekim 2008 tarihinde evime yapılan baskin sonucu göz altına alindim. Karakola götürüldüğümde bir anda etrafim resmi giysili belinde tabancaları bir sürü polis sardi. Gözlerinde bir teröristi yakalamanın sevincini okuyordum. Bir sürü soru sordular, güya polise, panzere tas atmışim. Güya festivale katilip halay çekmişim, söylenen sarkılara eslik etmişim. Güya attığım taslar panzere isabet edip devlet malına zarar vermiş ve tüm bunlar devletin bölünmez bütünlüğünü, bölen bölücü eylemlerim. Ve daha onlarca soru, onlarca tekme tokat, onlarca nasihat. Ben tüm çocuklardan nefret eden o duygusuz yüzleri görüyordum. Sonra beni duvarında " Adalet Mülkün Temelidir" diyen bir salona götürdüler. Yazının üstünde bu devletin kurucusu Mustafa Kemal'in fotoğrafı asılıydı. Ki ben onu aklımda bir kahraman, bir kurtarıcı, bir adalet dağıtıcısı olarak tanıdım. Simdi ise onun kurduğu bu salonda " devletin bölünmez bütünlüğünü tehlikeye soktugum için" tehlikeli bulunup, tutuklanma kararı veriliyordu. Ben söylenen hiçbir şeyi anlamadan ellerim kelepcelenerek mahpushaneye getirildim. O pasli kilitler acıldığında icimi bir ürperti sariyordu. Sanki bütün bu kapıları sirf insani ürpertmek için yapmışlardı. Her tarafı demir ve betondan olustugu o mekanda ilk anlarım, benim hiçbir zaman unutamayacağım olacak.

Daha sonra mahkemeye ilk götürüldüğümde ben tahliye olmayı, annemin ve sevdiklerimin yanına dönmeyi beklerken biri ağırlastırılmış ömür boyu müebbet olmak üzere iki kez müebbet bir kez üyelik ve daha sonra gittigim 10. mahkemede ağırlastırılmış müebbet düstü ama halen müebbetle yargılanıyorum. Durumum özcesi böyle.

Simdi toplam 20 aydır cezaevindeyim. Tutuklandığımda 17 yasındaydım, simdi ise 19 yasındayım. 18'e bastığım gün elbiselerini topla, sen artık büyüdün dediler. Bunun için ringe bindirip büyüklerin olduğu D Tipine getirdiler. D Tipine gelince gördüm ki aynı demirkapı tel örgü ve beton duvarlar, değişen sadece yüzlerdi. Simdi büyümüş müyüm bilmiyorum yada büyümeli miyim ondanda emin değilim. Biz büyüdük ve kirlendi dünya, söylemi dogruysa ben hep çocuk kalmak istiyorum. Bunun için her gün o cocukluk masumiyetimi büyötmeye çalışacağım. Ama elbet o karar vericileri, ölü sevicilerini, kalem kircileri asla sevmeyeceğim. Benim kuracağım dünyamda onlar asla olmayacak.

Sen tas atmissin diyorlar. Evet dogrudur tas attım. Eminim bu mektubu okuyacak herkeste tas atmıştır. Ve beni yargılayan savcıda tas atmıştır. Keske bunu kendisini de söyleyebilsem. İnsan sevmediği birine tas atar. Öyle inaniyorum ki tas atan çocukların hepsi bu yüzden tas atmıştır. Eger tas atmak suç ise ben kendimi onlarca kez ihbar ediyorum. Çünkü cocuklugumda hep oynadığımda arkadaşlarımla yaptığım her kavgada tas atmışim. Eger panzere tas atmak suç ise buda suç olmalı. Ben suç olduğuna inanmıyorum. Belki bir tepki bir öfke olsada suç değil. Bana göre asil

suc olan cocuklari öldüren, cocuklari bu karanlik dehlizlere sokmaktir.Ben cezaevinde sunuda anladim sorunu olan yalnızca ben degilim. Bütün Kürt cocuklari sorunlar yasiyorlar. Icinde büyüdüğümüz bir savasin en büyük magduru oluyoruz. Her gün yasitlarim tutuklaniyorlar, ölüyorlar, öldürülüyorlar. Kürdistanda, Türkiye'de, Filistin'de, Afrika'da, Irak'ta ve Afganistan'da her gün onlarcasi acliktan, patlayan bombalardan ölüyor icimden gelen su duygumu sizlerle paylamak istiyorum. Eger biz cocuklarin dünyalarini karartsalar, bu yer yüzünde hic kimse mutlu olmayacaktır. Bence insanliga yapılacak en büyük suc budur. Bu durumda en kabullendigim sudur; biz bütün insanlarin ortak degeri olan hukukla cezalandirmak istemeleri, bana göre böyle yapmakla bizimle beraber hukukuda cezalandirmis oluyorlar. Ben bundan daha korkunc bir sey göremiyorum.

Umuyorum ve diliyorum ki bu kocaman zulüm artik son bulur. Hic kimsenin geleceğini hic kimsenin cirkin niyetlerine alet etmemelidir. Ben tutuklanmadan önce lise son sinif öğrencisiydim. Simdi iki yildir okulumdan ve derslerimden ayriyim. Benim geleceğim bu sekilde karatilmaya calisiliyor.

COCUKCA BIR MEKTUP OLMADIGINI BILİYORUM: Çünkü ben cocuklarin olmadigi bir hapisteyim artik, bir sairin sözleriyle bitirmek istiyorum. Cocuklar kosalım kosalım güzel günler görecegiz, sevincli günler, vapurlari maviliklere sürecegiz.

Güzel, sevincli, neseli gök yüzünün renkli ucurtmalarla doldugu özgür bir dünyada yasamak dileklerimle.

M.Salih TAGIL